

Arrest

nr. 168 364 van 25 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 24 mei 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 2 mei 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 2 mei 2016 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker wordt hiervan in kennis gesteld op 9 mei 2016. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Ambtshalve werpt de Raad een exceptie van onontvankelijkheid rationae temporis op.

De Raad merkt in dit verband op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), als volgt luidt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet definieert een verwijderingsmaatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”

Het kan derhalve niet ter discussie worden gesteld dat het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een verwijderingsmaatregel is. In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat het een eerste verwijderingsmaatregel betreft.

De bestreden beslissing werd ter kennis gegeven aan verzoeker op 9 mei 2016. De onderhavige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingediend op 24 mei 2016.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/82, § 4, derde lid van de vreemdelingenwet werd in de beschikking waarbij de partijen werden opgeroepen aangegeven dat de vordering manifest laattijdig voorkwam. Verzoeker werd dan ook in de mogelijkheid gesteld om een standpunt voor te bereiden omtrent de al dan niet laattijdigheid van zijn beroep en kreeg de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdige indiening van zijn beroep aan overmacht te wijten is.

In zijn verzoekschrift betoogt de verzoeker dat de vordering tijdig werd ingediend. Hij stelt dat de dagvaarding tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand om geen melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning in de bevolkingsregisters werd betekend op 19 mei 2016. Sedert 19 mei 2016 is de datum van de inleidingszitting voor de burgerlijke rechter bekend, namelijk op 2 juni 2016, en op 20 mei 2016 werd verzocht tot een regeling van de conclusietermijnen. De huidige vordering werd ingeleid binnen de vijf dagen na dit feit. Ter terechtzitting herhaalt de raadvrouw van verzoeker deze uiteenzetting.

2.3. De beroepstermijnen bepaald in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet zijn van openbare orde en moeten strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

De tijdigheid van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan derhalve enkel worden beoordeeld op grond van het gestelde in artikel 39/57, § 2 van de vreemdelingenwet dat bepaalt wanneer de beroepstermijn begint te lopen en als volgt luidt:

“§ 2. De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen :

1° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij een ter post aangetekende brief met ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op deze waarop de brief aangeboden werd op de woonplaats van de geadresseerde of, in voorkomend geval, op zijn verblijfplaats of op zijn gekozen woonplaats;

2° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst;

3° wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst;

4° wanneer de kennisgeving is gebeurd per fax [3 of bij elke andere bij deze wet toegelaten en niet in dit lid voorziene betekeniswijze]3, vanaf de eerste dag die volgt op die van de verzending.

De vervalddag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.

Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag."

De aanvang van de beroepstermijn wordt bijgevolg niet bepaald door eender welk "feit" dat is voorgevallen.

In casu, is artikel 39/57, § 2, 3° van de vreemdelingenwet van toepassing.

De dies a quo wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. Verzoeker beschikte bijgevolg vanaf 10 mei 2016 over tien dagen om een beroep in te leiden in het kader van een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts op 24 mei 2016 aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen per faxbericht overgemaakt, terwijl de laatste nuttige dag 19 mei 2016 was. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, ingediend op 24 mei 2016, werd bijgevolg laattijdig ingediend.

Met een enkele verwijzing naar de datum van dagvaarding en terechtzitting in een burgerlijke procedure, kan verzoeker de hierboven vastgestelde laattijdigheid van huidige vordering niet ernstig betwisten.

2.4. Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan enkel worden afgezien wanneer verzoeker aantoont dat hij wegens overmacht verhinderd werd tijdig zijn verzoekschrift in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, "Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)" in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

In casu wordt vastgesteld dat verzoeker in het geheel geen overmacht aanvoert, laat staan aantoont dat hij in de onmogelijkheid verkeerde om de vordering tijdig in te dienen.

2.5. De vordering tot schorsing van het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is onontvankelijk wegens laattijdigheid.

2.6. Ten overvloede, waar verzoeker betoogt dat het uiterst dringend karakter van de vordering erin bestaat dat hij zijn rechten in de lopende burgerlijke procedure volwaardig kan laten gelden, stelt de Raad vast dat verzoeker met dit betoog niet aantoont dat een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing imminent is. De bestreden beslissing gaat niet gepaard met een dwangmaatregel met het oog op een gedwongen verwijdering. Evenmin blijkt dat verzoeker van plan is zelf uitvoering te geven aan de bestreden beslissing.

Nu een gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing niet blijkt en niet blijkt dat de verzoeker zelf uitvoer zal geven aan de bestreden beslissing, blijkt niet dat een gewone schorsingsprocedure te laat zal komen noch blijkt dat deze niet effectief zou zijn, zoals wordt betoogd door verzoeker. Evenmin blijkt dat verzoeker geen toegang heeft tot een daadwerkelijk rechtsmiddel, zoals gewaarborgd door artikel 13 EVRM, dat een onderzoek naar de aangevoerde grief op grond van artikel 8 EVRM mogelijk maakt.

Verzoeker kan immers overeenkomstig het gestelde in artikel 39/82, § 3, van de vreemdelingenwet een gewone vordering tot schorsing en een annulatieberoep indienen tegen de bestreden beslissing. Indien hij daarna effectief van zijn vrijheid beroofd wordt of indien een andere dwangmaatregel wordt genomen met het oog op een gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, dan kan hij bij wege van voorlopige maatregel aan de Raad vragen het ingediende schorsingsverzoek zo snel mogelijk te behandelen, dit op grond van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet. Mocht de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing het gevolg zijn van een nieuwe, tweede

verwijderingsmaatregel die gepaard gaat met vasthouding met oog op verwijdering, dan kan verzoeker tevens overeenkomstig artikel 39/82, §3 van de vreemdelingenwet een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indienen.

Uit de recente arresten van het Grondwettelijk Hof blijkt niet dat deze procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet voldoen aan de vereisten van een effectief rechtsmiddel, zoals gewaarborgd door artikel 13 van het EVRM en beschreven in de rechtspraak van het EHRM. Deze procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid kennen thans een automatisch schorsend karakter, zowel tijdens de beroepstermijn als tot de Raad uitspraak heeft gedaan, en maken een aandachtige, volledige en strikte controle van een individuele situatie mogelijk nu wordt voorzien in een ex nunc onderzoek. Verder moet worden opgemerkt dat de beroepstermijnen die voorzien zijn in deze procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid voldoende zijn opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid redelijkerwijs als een daadwerkelijk rechtsmiddel kan worden beschouwd. (zie in deze zin GwH 17 september 2015, 111/2015; GwH 11 juni 2015, 89/2015 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016)

In zoverre verzoeker meent dat hij zijn rechten in de burgerlijke procedure niet meer zal kunnen uitoefenen, toont verzoeker niet aan dat zijn persoonlijke verschijning vereist is bij de eventuele zitting van de burgerlijke rechtbank en toont verzoeker evenmin aan dat zijn belangen niet naar behoren verdedigd zouden kunnen worden door zijn raadvrouw en dat dienaangaande niet zou kunnen worden overlegd, gelet op de moderne communicatiemiddelen die heden te dage ter beschikking staan. Het staat verzoeker vrij om zich tot het bestuur te wenden met een verzoek tot een verlenging van de vrijwillige vertrektermijn van de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 74/14 van de vreemdelingenwet.

In de gegeven omstandigheden wordt niet aannemelijk gemaakt dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing met betrekking tot de bestreden beslissing noodzakelijk is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren.

Aan de cumulatieve voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid is aldus evenmin voldaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. BEERNAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. BEERNAERTS

M. MAES